

Υπόθεση C-616/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

16 Αυγούστου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

High Court (Ιρλανδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

2 Ιουλίου 2019

Αιτούντες:

M.S.

M.W.

G.S.

Καθού:

Minister for Justice and Equality

TO HIGH COURT (ανώτερο δικαστήριο, Ιρλανδία)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

[παραλειπόμενα]

ΣΤΙΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ

M.S. (ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ)

ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ

ΚΑΙ

**ΤΟΥ MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ)**

ΚΑΘΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΥ

[παραλειπόμενα]

M.W. (ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ)

ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ

ΚΑΙ

**ΤΟΥ MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ)**

ΚΑΘΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΥ

[παραλειπόμενα]

G.S. (ΓΕΩΡΓΙΑ)

ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ

ΚΑΙ

**ΤΟΥ MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ)**

ΚΑΘΟΥ

ΑΠΟΦΑΣΗ του δικαστή Richard Humphreys της 2ας Ιουλίου 2019

[Σελ. 2 του πρωτοτύπου]

Τα πραγματικά περιστατικά στην υπόθεση M.S.

1. Ο M.S. είναι αιτών άσυλο από το Αφγανιστάν, ο οποίος ισχυρίζεται ότι έφτασε στην Ιρλανδία μέσω της Ελλάδας, της Ιταλίας και της Γαλλίας. Την 1η Αυγούστου 2017, υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας. Παρέλειψε δολίως να ενημερώσει το γραφείο διεθνούς προστασίας (International Protection Office, στο εξής: IPO) ότι του είχε χορηγηθεί επικουρική προστασία από την Ιταλία. Κατόπιν της αιτήσεώς του, στο Eurodac προέκυψε σύμπτωση με δακτυλικά αποτυπώματα που είχαν ληφθεί προγενέστερα στη Γαλλία τον Απρίλιο και τον Ιούνιο του 2017 και στην Ιταλία στις 6 Αυγούστου 2012. Πραγματοποιήθηκαν επαφές με τις ιταλικές αρχές, οι οποίες, στις 10 Οκτωβρίου 2017, ενημέρωσαν το γραφείο διεθνούς προστασίας ότι στον αιτούντα χορηγήθηκε επικουρική προστασία στην Ιταλία, καθώς και άδεια διαμονής έως τις 11 Δεκεμβρίου 2020. Την 1η

Δεκεμβρίου 2017 το IPO αποφάσισε να απορρίψει την αίτηση προστασίας ως απαράδεκτη βάσει του άρθρου 21, παράγραφος 4, στοιχείο α, του νόμου του 2015 για τη διεθνή προστασία. Ο αιτών προσέβαλε την απορριπτική απόφαση ενώπιον του International Protection Appeals Tribunal (δικαστήριο αρμόδιο για ζητήματα διεθνούς προστασίας, στο εξής: IPAT, Ιρλανδία) στις 17 Ιανουαρίου 2018. Στις 23 Μαΐου 2018 το IPAT επικύρωσε την απόφαση περί απαραδέκτου της αιτήσεως προστασίας.

Τα πραγματικά περιστατικά στην υπόθεση M.W.

2. Ο M.W. κατάγεται επίσης από το Αφγανιστάν και έχει ιδιαίτερα πολυτάραχο μεταναστευτικό ιστορικό. Ισχυρίζεται ότι εγκατέλειψε το Αφγανιστάν το 2009 και ότι έφτασε στο Ηνωμένο Βασίλειο ταξιδεύοντας διά μέσου του Ιράν, της Τουρκίας, της Ελλάδας, της Ιταλίας και της Γαλλίας. Του χορηγήθηκε άδεια διαμονής για ένα έτος στο Ηνωμένο Βασίλειο, την οποία επιχείρησε να ανανεώσει ανεπιτυχώς. Εν συνεχεία, παρέμεινε παράνομα εκεί έως τις 22 Φεβρουαρίου 2014, οπότε και ταξίδεψε στη Γαλλία και κατόπιν στο Βέλγιο. Υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας στο Βέλγιο στις 24 Φεβρουαρίου 2014 και εν συνεχεία υποχρεώθηκε να επιστρέψει στο Ηνωμένο Βασίλειο την 1η Μαΐου 2014, πιθανότατα βάσει του συστήματος του Δουβλίνου. Απελάθηκε από το Ηνωμένο Βασίλειο προς το Αφγανιστάν στις 22 Ιουλίου 2014, ωστόσο εγκατέλειψε τη χώρα καταγωγής του εκ νέου τον Δεκέμβριο του 2014, οπότε ταξίδεψε διά μέσου του Πακιστάν, του Ιράν, της Τουρκίας, της Ελλάδας, της Βόρειας Μακεδονίας, της Σερβίας, της Κροατίας και της Αυστρίας, παραμένοντας εν τέλει [Σελ. 3 του πρωτοτύπου] ανά περιόδους στη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ιταλία. Εν συνεχεία, επέστρεψε στη Γαλλία για ένα έτος, και κατόπιν επανήλθε παράνομα στο Ηνωμένο Βασίλειο στις αρχές του 2017 και τελικώς στην Ιρλανδία, όπου αιτήθηκε διεθνή προστασία στις 4 Ιουλίου 2017. Ομοίως, φαίνεται ότι δεν αποκάλυψε το ιστορικό της μετανάστευσής του κατά την υποβολή της αιτήσεως.
3. Στις 14 Αυγούστου 2017, οι ιταλικές αρχές ενημέρωσαν το IPO ότι στον αιτούντα χορηγήθηκε επικουρική προστασία στην Ιταλία και διέθετε άδεια διαμονής έως και τις 23 Ιανουαρίου 2022. Στις 2 Φεβρουαρίου 2018, το IPO απέρριψε την αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη. Ο αιτών προσέβαλε την ως άνω απόρριψη ενώπιον του IPAT στις 8 Φεβρουαρίου 2018, με δικόγραφο προσφυγής που δεν περιείχε λόγους ακυρώσεως. Πρόσθετοι λόγοι ακυρώσεως κατατέθηκαν στις 22 Φεβρουαρίου 2018. Στις 28 Σεπτεμβρίου 2018 η προσφυγή απορρίφθηκε από το IPAT.

Τα πραγματικά περιστατικά στην υπόθεση G.S.

4. Ο G.S. είναι υπήκοος Γεωργίας, ο οποίος ισχυρίζεται ότι εγκατέλειψε τη Γεωργία αρχικά το 1993. Μετέβη στη Γερμανία και ζήτησε άσυλο εκεί, ωστόσο επέστρεψε στη χώρα καταγωγής του μετά από δέκα ημέρες. Στη συνέχεια, εγκατέλειψε τη Γεωργία εκ νέου το 1995 και μετέβη στην Πορτογαλία με θεώρηση εισόδου για εργασία, παραμένοντας επί τέσσερα έτη πριν επιστρέψει στη χώρα καταγωγής του. Εγκατέλειψε την πατρίδα του εκ νέου το 2003 και μετέβη στην Αυστρία,

όπου αιτήθηκε άσυλο, πλην όμως του ζητήθηκε να αποχωρήσει μετά από τέσσερα έτη παραμονής εκεί. Σε κάποιο χρονικό σημείο υπέβαλε επίσης αίτηση ασύλου στην Ελβετία, την οποία, ωστόσο, ανακάλεσε. Επέστρεψε στη Γεωργία και στη συνέχεια, τον Ιανουάριο του 2009, ταξίδεψε στην Ιταλία μέσω Τουρκίας και υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας. Δεν του χορηγήθηκε καθεστώς πρόσφυγα, του χορηγήθηκε όμως επικουρική προστασία. Εν συνεχεία ταξίδεψε στην Ιρλανδία, όπου έφτασε στις 17 Δεκεμβρίου 2017 και δεν του επιτράπηκε να αποβιβαστεί. Εν συνεχεία δήλωσε ότι επιθυμεί να υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας και το έπραξε την επομένη ημέρα. Σε αντίθεση με τους υπόλοιπους αιτούντες, υπήρξε ειλικρινής ως προς το μεταναστευτικό ιστορικό του. Η έρευνα στο Eurodac επιβεβαίωσε σύμπτωση με δακτυλικά αποτυπώματα ληφθέντα στην Ιταλία στις 12 Μαρτίου 2009. Ζητήθηκε η ανάληψή του [Σελ. 4 του πρωτοτύπου] στην Ιταλία δυνάμει του συστήματος του Δουβλίνου στις 17 Ιανουαρίου 2018, ωστόσο το αίτημα απορρίφθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2018 με την αιτιολογία ότι η διαδικασία ασύλου είχε ολοκληρωθεί στην Ιταλία. Στις 29 Ιουνίου 2018, το IPO έκρινε την αίτηση διεθνούς προστασίας του απαράδεκτη. Κατά της εν λόγω απόφασης, ασκήθηκε προσφυγή ενώπιον του IPAT, το οποίο, στις 18 Οκτωβρίου 2018, επικύρωσε την εν λόγω απόφαση.

Το ιστορικό της διαδικασίας στην υπόθεση M.S.

5. Το υπόμνημα του αιτούντος υποβλήθηκε στις 20 Ιουνίου 2018, με κύριο αίτημα την έκδοση διατάξεως certiorari κατά της απόφασης του IPAT της 23ης Μαΐου 2018. Έκανα δεκτό το αίτημα αυτό στις 25 Ιουνίου 2018 [παραλειπόμενα]. [Εθνική διαδικασία]

Το ιστορικό της διαδικασίας στην υπόθεση M.W.

6. Το υπόμνημα του αιτούντος υποβλήθηκε στις 4 Οκτωβρίου 2018, με κύριο αίτημα την έκδοση διατάξεως certiorari κατά της απόφασης του IPAT της 28ης Σεπτεμβρίου 2018. Έκανα δεκτό το αίτημα αυτό στις 8 Οκτωβρίου 2018 [παραλειπόμενα]. [Εθνική διαδικασία]

Το ιστορικό της διαδικασίας στην υπόθεση G.S.

7. Στην υπόθεση G.S. το υπόμνημα έγινε δεκτό στις 19 Οκτωβρίου 2018, με κύρια αιτήματα την έκδοση διατάξεως certiorari κατά της απόφασης του IPAT της 19ης Οκτωβρίου 2018 και την αναγνώριση ότι το άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο α, του νόμου του 2015 αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης και είναι άκυρο. [παραλειπόμενα]. [Εθνική διαδικασία] [Σελ. 5 του πρωτοτύπου]

Η επίμαχη εθνική και ευρωπαϊκή νομοθεσία

8. Το άρθρο 21, παράγραφος 2, στοιχείο α, του νόμου του 2015 προβλέπει τα εξής: «(2) Η αίτηση διεθνούς προστασίας είναι απαράδεκτη εάν συντρέχουν μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες περιστάσεις ως προς το πρόσωπο του αιτούντος- (α) στο πρόσωπο αυτό έχει χορηγηθεί καθεστώς πρόσφυγα ή επικουρικής προστασίας από άλλο κράτος μέλος [...]».

9. Η αιτιολογική σκέψη 22 της οδηγίας για τις διαδικασίες ασύλου 2005/85 έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξετάζουν όλες τις αιτήσεις επί της ουσίας, δηλαδή να αξιολογούν κατά πόσον ο συγκεκριμένος αιτών δικαιούται να θεωρηθεί πρόσφυγας κατά την έννοια της οδηγίας 2004/83/EK του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για τον χαρακτηρισμό και το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών ή ανιθαγενών ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους καθώς και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας, εκτός εάν η παρούσα οδηγία προβλέπει άλλως, ιδίως όταν μπορεί να υποτεθεί εύλογα ότι άλλη χώρα θα εξετάσει το θέμα και θα παράσχει επαρκή προστασία. Ειδικότερα, τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να υποχρεωθούν να εξετάζουν μια αίτηση ασύλου επί της ουσίας όταν μια πρώτη χώρα έχει χορηγήσει στον αιτούντα το καθεστώς πρόσφυγα ή άλλη επαρκή προστασία και ο αιτών θα τύχει επανεισδοχής στη χώρα αυτή».

10. Το άρθρο 25 της οδηγίας 2005/85 προβλέπει τα ακόλουθα: «1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 343/2003, τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για τον χαρακτηρισμό του ως πρόσφυγα σύμφωνα με την οδηγία 2004/83/EK όταν μια αίτηση [Σελ. 6 του πρωτοτύπου] θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου 2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση ασύλου ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου εάν: α) το καθεστώς του πρόσφυγα έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος· β) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως πρώτη χώρα ασύλου για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 26· γ) μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως ασφαλής τρίτη χώρα για τον αιτούντα, σύμφωνα με το άρθρο 27· δ) επιτραπεί στον αιτούντα να παραμείνει στο οικείο κράτος μέλος για κάποιο άλλο λόγο συνεπεία του οποίου έχει λάβει καθεστώς ισοδύναμο προς τα δικαιώματα και τα οφέλη που απορρέουν από το καθεστώς του πρόσφυγα δυνάμει της οδηγίας 2004/83/EK· ε) έχει επιτραπεί στον αιτούντα να παραμείνει στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους για άλλους λόγους που εμποδίζουν την επαναπροώθησή του κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσδιορισμού καθεστώτος δυνάμει του στοιχείου δ)· στ) ο αιτών υπέβαλε ταυτόσημη αίτηση έπειτα από τελεσίδικη απόφαση· ζ) πρόσωπο εξαρτώμενο από τον αιτούντα υποβάλει αίτηση, αφού το πρόσωπο αυτό έχει συναινέσει, σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 3, να αποτελέσει η περίπτωση του τμήμα αίτησης υποβαλλόμενης για λογαριασμό του και δεν υπάρχουν στοιχεία σχετικά με την κατάσταση του προσώπου αυτού τα οποία να δικαιολογούν την υποβολή χωριστής αίτησης».
11. Με την αναδιατυπωμένη οδηγία περί διαδικασιών 2011/95, η οποία δεν έχει εφαρμογή στην Ιρλανδία, η αντίστοιχη αναφορά στο καθεστώς πρόσφυγα έχει μεταβληθεί σε αναφορά σύμφωνα με την οποία «η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος» (άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της αναδιατυπωμένης οδηγίας).

12. Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, Bashar Ibrahim κ.λπ. κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Taus Magamadon στη σκέψη 71 αποφάνθηκε ότι η αναδιατυπωμένη οδηγία περί διαδικασιών «[...]επιτρέπει στα κράτη μέλη να απορρίπτουν ως απαράδεκτη αίτηση ασύλου εάν άλλο κράτος μέλος έχει χορηγήσει στον αιτούντα [Σελ. 7 του πρωτοτύπου] όχι δικαίωμα ασύλου, αλλά μόνον επικουρική προστασία». Παρόμοια μνεία γίνεται στη σκέψη 58 της εν λόγω αποφάσεως.
13. Το κύριο ερμηνευτικό πρόβλημα στην ένδικη διαφορά έγκειται στο ότι, ενώ τα στοιχεία του κοινού ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου είναι με τέτοιο τρόπο διασυνδεδεμένα ώστε, δυνάμει της αναδιατυπωμένης οδηγίας περί διαδικασιών και του κανονισμού 604/2013 Δουβλίνο III, να λειτουργούν μαζί, ωστόσο είναι σαφές ότι οποιοδήποτε μεμονωμένο κράτος μέλος δεν υποχρεούται να απαντήσει σε αίτηση διεθνούς προστασίας η οποία έχει χορηγηθεί προγενέστερα εντός άλλης δικαιοδοσίας, είτε διότι μεταγενέστερη αίτηση σε κράτος μέλος μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτη είτε διότι ο αιτών μπορεί να υποχρεωθεί να επιστρέψει βάσει του συστήματος του Δουβλίνου. Απόκλιση προκύπτει στην πολύ περιορισμένη κατηγορία των κρατών μελών που δεσμεύονται από τον κανονισμό Δουβλίνο III αλλά όχι από την αναδιατυπωμένη οδηγία περί διαδικασιών. Μόνον η Ιρλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο εμπίπτουν στην κατηγορία αυτή, και εξ αυτού του λόγου δημιουργείται το βασικό ερμηνευτικό ερώτημα εν προκειμένω, το οποίο εν τέλει συνίσταται στο κατά πόσον έχει ένα κράτος μέλος τη δυνατότητα να θεωρεί τη χορήγηση επικουρικής προστασίας από άλλο κράτος μέλος ως βάση για την απόρριψη μεταγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης.
14. Υπάρχουν τρία ερωτήματα ευρωπαϊκού δικαίου που ζητούν απάντηση στην ένδικη διαφορά και, κατά την άσκηση της σχετικής εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτω, θεωρώ ότι είναι τόσο αναγκαία όσο και σκόπιμη η παραπομπή των ερωτημάτων αυτών στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ.

Πρώτο ερώτημα

15. Το πρώτο ερώτημα είναι: η αναφορά στο «οικείο κράτος μέλος» στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2005/85 έχει την έννοια α) του πρώτου κράτους μέλους το οποίο χορήγησε σε αιτούντα προστασία ισοδύναμη με άσυλο ή β) του δεύτερου κράτους μέλους προς το οποίο υποβλήθηκε μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας ή γ) οποιουδήποτε εκ των εν λόγω κρατών μελών. [Σελ. 8 του πρωτοτύπου]
16. Οι αιτούντες στις υποθέσεις M.S και M.W. ισχυρίζονται ότι «το οικείο κράτος μέλος» έχει την έννοια του δεύτερου κράτους μέλους. Ο αιτών στην υπόθεση G.S. φαίνεται να αποδέχεται ότι θα μπορούσε να έχει την έννοια οποιουδήποτε εκ των

δύο κρατών μελών. Ο καθού διατείνεται ότι η φράση περιλαμβάνει το πρώτο κράτος μέλος.

17. Η απάντηση που προτείνω είναι ότι η αναφορά στο «οικείο κράτος μέλος» στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας περί διαδικασιών είναι πιο λογική και ερμηνεύεται καλύτερα εάν θεωρηθεί ότι εννοεί αμφότερα τα κράτη μέλη. Τούτο θα σήμαινε επίσης ότι η αιτιολογική σκέψη 22 της οδηγίας περί διαδικασιών θα ήταν συνεκτική από άποψη νοήματος. Ελλείπει της συμπερίληψης του πρώτου κράτους μέλους στην εν λόγω διάταξη, θα προέκυπτε σημαντική απόκλιση διότι τούτο θα σήμαινε ότι η χορήγηση δικαιωμάτων ισοδύναμων με επικουρική προστασία σε οποιαδήποτε χώρα πλην κράτους μέλους θα αρκούσε για να θεωρηθεί μια αίτηση απαράδεκτη. Τούτο ουδόλως είναι λογικό.
18. Η σημασία του ερωτήματος αυτού έγκειται στο ότι, εάν «το οικείο κράτος μέλος» περιλαμβάνει το πρώτο κράτος μέλος, ήτοι εάν σημαίνει το πρώτο κράτος μέλος ή οποιοδήποτε από τα δύο κράτη μέλη, τότε θα ήταν δυνατόν να υπάρχει νόμιμη βάση για την απόρριψη των ένδικων αιτήσεων ως απαράδεκτων και, συνακόλουθα, το άρθρο 21 του νόμου του 2015 ενδεχομένως να μην αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης. Ομολογουμένως, η νόμιμη βάση που θα προέκυπτε κατ' αυτόν τον τρόπο δεν ήταν αυτή στην οποία βασίστηκε συγκεκριμένα το IPAT. Ωστόσο, τούτο θα ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ως αμιγώς τεχνικό ζήτημα, διότι το IPAT βασίστηκε κυρίως στο άρθρο 21 του νόμου του 2015, το οποίο θα μπορούσε να θεωρηθεί έγκυρο εάν «το οικείο κράτος μέλος» είτε σημαίνει είτε περιλαμβάνει το πρώτο κράτος μέλος.

Δεύτερο ερώτημα

19. Το δεύτερο ερώτημα είναι: εάν σε υπήκοο τρίτης χώρας χορηγήθηκε διεθνής προστασία υπό τη μορφή επικουρικής προστασίας εντός του πρώτου κράτους μέλους και εν συνεχεία αυτός μετακινήθηκε στο έδαφος του δεύτερου κράτους μέλους, η υποβολή περαιτέρω [Σελ. 9 του πρωτοτύπου] αίτησης διεθνούς προστασίας στο δεύτερο κράτος μέλος συνιστά κατάχρηση δικαιώματος ώστε το δεύτερο κράτος μέλος να μπορεί να θεσπίσει μέτρο βάσει του οποίου καθίσταται απαράδεκτη μια τέτοια μεταγενέστερη αίτηση.
20. Οι αιτούντες και στις τρεις υποθέσεις ισχυρίζονται ότι μια τέτοια μεταγενέστερη αίτηση δεν συνιστά κατάχρηση δικαιώματος. [Παραλειπόμενα] Ο αιτών στην υπόθεση G.S. ισχυρίστηκε επιπλέον ότι το ερώτημα αυτό δεν ανακύπτει από την απόφαση του IPAT, μολονότι συνάγεται ότι η εν λόγω αντίρρηση έχει περιορισμένη ισχύ, διότι το ερώτημα αφορά την εγκυρότητα της νομοθεσίας επί της οποίας βασίστηκε η απόφαση του IPAT. Ο καθού υποστηρίζει ότι τα κράτη μέλη δύνανται να θεσπίζουν μέτρο όπως αυτό που μνημονεύεται στο ερώτημα.
21. Η άποψή μου είναι ότι η υποβολή δεύτερης ή εν πάση περιπτώσει μεταγενέστερης αίτησης, σε περίπτωση που στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί επικουρική προστασία, συνιστά πράγματι κατάχρηση δικαιώματος, και, ως εκ τούτου, τα

κράτη μέλη δύνανται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, να θεσπίζουν μέτρα που καθιστούν απαράδεκτες τέτοιες αιτήσεις, όπως το επίμαχο μέτρο στην ένδικη διαφορά. Περαιτέρω, επισημαίνεται, με όλο τον σεβασμό, ότι, από την άποψη της εν γένει μελλοντικής βιωσιμότητας του ευρωπαϊκού εγχειρήματος, θα ήταν απερίσκεπτο να ερμηνεύεται το δίκαιο της Ένωσης με τρόπο που παρέχει επιπρόσθετα δικαιώματα στον ευαίσθητο τομέα της μετανάστευσης, εκτός εάν αυτό είναι σαφώς το νόημα της επίμαχης διάταξης, ιδίως όσον αφορά υπηκόους τρίτων χωρών, πολλώ δε μάλλον όταν τίθεται σοβαρό ζήτημα κατάχρησης.

22. Η σημασία του ερωτήματος αυτού έγκειται στο ότι, εάν η αίτηση δύναται να απορριφθεί ως καταχρηστική, τότε η αμφισβήτηση εκ μέρους των αιτούντων δεν θα ευδοκιμήσει.

Τρίτο ερώτημα [Σελ. 10 του πρωτοτύπου]

23. Το τρίτο ερώτημα είναι: το άρθρο 25 της οδηγίας 2005/85 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει σε κράτος μέλος, το οποίο δεν δεσμεύεται από την οδηγία 2011/95, ωστόσο δεσμεύεται από τον κανονισμό 604/2013, να θεσπίσει μέτρο όπως το επίμαχο στην ένδικη διαφορά, το οποίο καθιστά απαράδεκτη αίτηση ασύλου υπηκόου [τρίτης] χώρας, στον οποίο έχει προηγουμένως χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος επικουρική προστασία.
24. Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η θέσπιση του νομοθετικού μέτρου που μνημονεύεται στο ερώτημα απαγορεύεται, ενώ ο καθού υποστηρίζει ότι δεν απαγορεύεται.
25. Η άποψή μου είναι ότι η γραμματική ερμηνεία της οδηγίας περί διαδικασιών στο πλαίσιο αυτό θα δημιουργούσε απόκλιση άνευ λόγου και θα ερχόταν σε αντίθεση με το ζητούμενο και τον σκοπό της οδηγίας, σε συνδυασμό με τη νομοθεσία του συστήματος του Δουβλίνου. Η απόκλιση προκύπτει εν προκειμένω διότι η λογική και ο σκοπός της οδηγίας περί διαδικασιών και του κανονισμού Δουβλίνο II συνδυαστικά είναι ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να αποφανθούν επί αίτησης ασύλου από πρόσωπο το οποίο έχει επικουρική προστασία ή το ισοδύναμό της σε άλλο κράτος μέλος ή, εν πάση περιπτώσει, αλλού. Αυτή παραμένει η λογική και ο σκοπός και της αναδιατυπωμένης οδηγίας περί διαδικασιών και του κανονισμού Δουβλίνο III συνδυαστικά, όπως άλλωστε επισημαίνεται από τον Vedsted Hansen σε Hailbronner και Thym, EU Immigration and Asylum Law, 2η έκδοση (C.H. Beck/Hart/Nomos, 2016) σ. 1354, όπου διαλαμβάνεται ότι η αναδιατυπωμένη οδηγία περί διαδικασιών μπορεί να «θεωρηθεί συμπλήρωμα του κανονισμού Δουβλίνο III». Ωστόσο, το κενό υπάρχει στην περίπτωση που ένα κράτος λειτουργεί επί τη βάση συνδυασμού της αρχικής οδηγίας περί διαδικασιών και του κανονισμού Δουβλίνο III, η οποία είναι η περίπτωση μόνον της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου. Σε αυτή την περίπτωση, το ερώτημα είναι κατά πόσον η γραμματική έννοια της οδηγίας περί διαδικασιών θα πρέπει να αφίσταται από τον συνολικό σκοπό και η οδηγία θα

πρέπει να ερμηνευθεί με τρόπο που συνάδει με τον συνολικό σκοπό. [Σελ. 11 του πρωτοτύπου]

26. Η σημασία του ερωτήματος αυτού έγκειται στο ότι, εάν είναι επιτρεπτή τέτοια νομοθεσία, τότε η αμφισβήτηση εκ μέρους των αιτούντων δεν θα ευδοκιμήσει.

Διάταξη

27. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, είναι σκόπιμη η έκδοση διατάξεως για παραπομπή των ακόλουθων προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ.
- i). Σημαίνει η φράση «οικείο κράτος μέλος» στο άρθρο 25, παράγραφος 2, στοιχεία δ' και ε', της οδηγίας 2005/85 α) το πρώτο κράτος μέλος το οποίο χορήγησε σε αιτούντα προστασία ισοδύναμη με άσυλο ή β) το δεύτερο κράτος μέλος προς το οποίο υποβλήθηκε μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας ή γ) οποιοδήποτε εκ των εν λόγω κρατών μελών;
 - ii). Εάν σε υπήκοο τρίτης χώρας χορηγήθηκε διεθνής προστασία υπό τη μορφή επικουρικής προστασίας εντός του πρώτου κράτους μέλους και εν συνεχεία αυτός μετακινήθηκε στο έδαφος του δεύτερου κράτους μέλους, συνιστά η υποβολή περαιτέρω αίτησης διεθνούς προστασίας στο δεύτερο κράτος μέλος κατάχρηση δικαιώματος ώστε το δεύτερο κράτος μέλος να μπορεί να θεσπίσει μέτρο βάσει του οποίου καθίσταται απαράδεκτη μια τέτοια μεταγενέστερη αίτηση;
 - (iii). Πρέπει το άρθρο 25 της οδηγίας 2005/85 να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει σε κράτος μέλος, το οποίο δεν δεσμεύεται από την οδηγία 2011/95, ωστόσο δεσμεύεται από τον κανονισμό 604/2013, να θεσπίσει νομοθετικό μέτρο όπως το επίμαχο στην ένδικη διαφορά, το οποίο καθιστά απαράδεκτη αίτηση ασύλου υπηκόου τρίτης χώρας, στον οποίο έχει προηγουμένως χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος επικουρική προστασία;